Ч. 94. Пятниця 13 мая (30 цьвітня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарна ситуация. — Передвиборчий час на Угорщині. — Справа Крети.

„Slav. Korresp.“ доносить, що нині збере ся парляментарна комісия Унії славяньскої для розглянення письма ческих радикалів, доносячого о виступленю з Унії. Другою справою, якою буде займати ся комісия, єсть справа угодових ческо-німецких конференций. Як зачувати, союз ческих послів предложить ческим радикалам, аби коли виступили з Унії, виступили також з союза ческих послів.

В парляментарних кругах викликала чималу сензацию вістка, подана часописию „Vaterland“, що бар. Бек хоче кандидувати на посла до парляменту з 13 виборчого округа міста Відня на місце помершого дра Люеґера. Християньскі социяли повідають, що не відступлять єму сього мандату, бо не хотять поносити втрати в такім окрузї, де мають величезну більшість. З другої сторони впевняють знов, що коли бар. Бек серіозно поставить свою кандидатуру, то християньскі социяли вправдї не будуть єго попирати, але також не поставлять проти него свого кандидата.

Бар. Бек рішив ся кандидувати до парляменту вже давнїйше і не крив ся в своїм окруженю з тим, що скористає з найблизшої нагоди, аби увійти до парляменту і приблизити ся знов до активної політики. — Тепер бар. Бек є членом палати панів.

Бувший угорский міністер внутрішних справ Кріштофі виголосив в неділю в Орошгаза одушевлену промову за виборчою реформою, котру назвав не тілько народною і державною конечностию і домаганєм народу, але й найвисшою проґрамою монарха. Парляментарна криза є довголїтною недугою, котра спинлє законодатну діяльність сойму, а причини сеї недуги треба глядїти у змінених народно-господарских відносинах широких народних верств. Загальним правом виборчим треба втягнути широкі народні верстви до політичного житя. Тепер веде ся боротьба о нову, в усїх своїх членах відроджену Угорщину. Загальне право виборче усуне спори між народом і Короною і буде кріпкою порукою конституциї. Політика шістьдесятисемих років і всяка инша може лише тодї мати певну основу, наколи опре ся о широкі народні верстви. При нинїшній виборчій системі понятя нациї і народу не криють ся. Нинїшний сойм вибираний т. зв. „політичною нациєю“ т. є упривілейованою верствою, котра числить ледви один мілион. Положенє змінить ся, наколи до сойму війдуть також споживники, а народно-господарскі справи будуть полагоджувані не тілько відповідно потребам найвисших витворців, але також в користь широких народних верств. Тодї не буде державно-правних розправ про самостійну область. Тому бесїдник дораджував Коронї втягнути нарід і робітників до політичних справ. Монарх одобрив сю раду і таким способом загальне рівне право виборче стало правительственною проґрамою. Коли скінчить ся володарство кількох соток родин, а промислова і вся инша інтелїґенция обійме провід публичних справ, тодї край з нинїшної початкової витворчости двигне ся до становища промислової держави, а тодї може розпочати ся видосконаленє угорскої горожаньскої держави і з круга оріентальних держав всупить Угорщина до ряду европейских.

Кошутівцї приготовили однак на сей виступ Кріштофого справдешний атентат. Они поперепиловували бальки і дошки трибуни, на котрій находив ся Кріштофі і богато инших

Буря.

З словіньского — Ґабр. Прайсової.

(Конець).

— Колиб він тут сидїв під образом сьв. Анни — гадала Катря дальше — було би тут веселїйше... Але слова „веселїйше“ она не висказала, оно остало у неї лиш в думцї; она тужила за домашним спокоєм і теплом родинним та за щастєм, якого доси не зазнала. Малий Томко був би з ними і що обходив би єї цілий сьвіт?

Яка шкода, що таке щастє не прийшло, не могло вже прийти, вже було за пізно.... тепер вже не лицювало їй.... Ох Боже, коби хоч могла заснути.... Рішучо відогнала від себе ті гадки, встала і вийшла на двір, аби поглянути, як там властиво виглядає і чи не вернула вже може челядь. Виглянула, але Бог знає, чого глядали єї очи в грізних хмарах і не найшли.... Лиш красота, укриваюча ся красота житя, закрадала ся як сон до єї душі....

На долинї, при земли, не видавало ся зовсїм так темно. Катря дуже добре розріжняла засаджені нею деревця, а дальше темнїйшу зелень шпилькових деревець, що спасли ся ще перед топором і ярко виріжняли ся від яснїйшої зелени трави. Надходячого чоловіка можна би було легко побачити, а також почути єго кроки. Але кому прийшло би до голови тепер виходити. Челядь певно мусїла десь скрити ся.

Хмари роздирала блискавка за блискавкою, небо горіло, немов би хотїло отворити ся, а від того на долинї всьо дрожало зі страху, зітхало і тремтїло. В горах ударив два рази грім один за другим і Катрі видало ся то так близько, немов би ударило зараз за хатою.

— Як в такій хвили одинокий чоловік чує ся як малий, нужденний хробак!—зітхнула тремтячи. — Покличу хоч Лїну, жебрачку; разом помолимо ся, в молитві чоловік находить відраду....

Хрестячи ся, побігла до повітки, де спала старушка.

— Лїно, ходіть скоро до мене до хати, ходіть — сказала нахиляючи ся над старушкою. — При такій бурі ще на смерть застрашите ся.

Стара не рушала ся: то був глубокій безжурний сон і голова Лїни спочивала глубоко в сїнї.

— Ті старі люди сплять як діти; забувають на всї журби — погадала Катря, пригадуючи собі на вітця Юрия, о котрім перше розмовляли. Катря бажала собі такого сну, бо сама перед з жури не могла спати.

— Слухайте, Лїно, слухайте — кричала вже голосно — ходіть положити ся в комнатї. Челяди нема ще доси, а тепер, коли скрили ся перед дощем, хто знає, коли прийдуть. Ходіть, разом обі помолимо ся. Буря надто страшна.

Лїна все ще не рушала ся.

— Боже небесний, то сон!—жалувала ся Катря нетерпеливо; вхопила стару за рамя і так нею потрясла, що обернула єї лице до себе. В тій самій хвили нова блискавка роздерла хмари, осьвічуючи всьо довколи як в день і Катря страшенно налякана скрикнула.

Бідна Лїна приволїкла ся сюди, аби тут віддати душу. То була легка, завидна смерть старої, утомленої, бездомної паломницї; але Катря зворушена і роздразнена нині аж надто майже розум стратила. Налякана побігла назад до комнати і думаючи лише про дитину, вхопила єї з колиски, притиснула головку малого синка до грудий, закинула хустку на голову і мов би за нею опирі гнали, вибігла з дому.

Буря на дворі шалїла і заглушувала єї. Галузки дрожачих дерев, беріз, ялиць, смерек перепиняли єї хід. Дві великі птицї виполошені з гнїзд перетїли півперек дороги. Якийсь камінчик покотив ся з під єї ніг і біг в долину аж до роздорожа. Звідси вела одна стежка на право скісно до будинку, де яснїло сьвітло, друга вела в долину до єї зимових будинків. Катря не могла вже бігти тою стежкою; єї тягнула якась сила до Вражів аж до спасеня. Она повернула на право, перебігла попри керницю і пустила ся півперек подвіря до мрачно осьвітлених, припертих дверий.

Коли она замкнула їх за собою, хороняячи ся в той спосіб перед псом, що гавкаючи біг за нею через подвіре, почула, що єсть у мети і що найшла захист. При слабім сьвітлї лямпки побачила насамперед сірі мури стайнї,

участників віча і підчас промови заломила ся трибуна з великим лоскотом, а богато учасників і сам Кріштофі злетїли під звалища трибуни. Але Кріштофі був перший, котрий видобув ся звідтам, а за ним всї инші, а цїла пригода скінчила ся тим, що деякі поздирали собі шкіру. Кріштофі опісля вступив на стіл і докінчив своєї бесїди серед грімких оплесків. Против виновників сеї пригоди розпочало ся судове слїдство.

„Times" доносить з Константинополя, що Туреччина крім протесту против зложення присяги кретийскими зборами народними в руки грецкого короля, виявила жаль супротив опікуючих держав з причини недодержаня обітниці що до верховлади Туреччини над Кретою і заповіла, що дальші кроки Кретийцїв в тім напрямі спонукають Туреччину вислати свої войска на Крету, коли державп не виступлять успішно против населення острова і не наклонять їх до послуху.

„Neue fr. Presse" на основі інформаций кругів, котрі добре знають настрій турецкого правительства, каже, що Туреччина лише в такім случаю виступить против Крети, коли того не зроблять держави.

Новинки.

Львів, дня 12 мая 1910.

— Є. Е. ВПреосьв. Митрополит гр. Андрей Шептицкий виїзджає дня 14 с. м. на канонїчну візитацию і від 11 не удїляє вже авдиєнций.

— Іменованя. Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала комісарів скарбової сторожі І кл.: Ів. Форостину, Ст. Боро, Март. Гутовского і Ів. Станиславского старш. комісарями сторожі скарб. ІІ кл. в ІХ кл. ранги; комісарів сторожі скарбової ІІ кл.: Ант. Вандича, Юл. Котовича, Кар. Брікнера, Ант. Особлївого, Евз. Франца і Касп. Следзїньского комісарями сторожі скарбової І кл. в Х кл. ранги, а комісаря сторожі скарб. ІІ кл. Леоп. Скленаржа провізоричним комісарем сторожі скарб. І кл.

— Красний ювилей. П. Володислав Новіцкий, адміністратор „Gazet-и Lwowsk-oї" а з нею і „Народної Часописи", обходив вчера красне і рідке торжество трийцятьлїтної служби в адміністрациї згаданої ґазети. З сеї нагоди члени редакциї і адміністрациї „Gazet-и Lwowsk-oї" а також члени редакциї „Народної Часописи" складали єму сердечні желаня, бажаючи, щоби ще довгі лїта судилось їм прожити з ним в тій сердечности і щирости, якими так дуже визначають ся прикмети серця і характеру ювилята.

— Ізза крадежі мішка з грішми. Ві второк дня 17 с. м. розпічне ся перед судом присяжних розправа против Бронислава Дзїка, почтильона, котрий в ночи дня 9 грудня 1909 допустив ся крадежі мішка почтового, в котрім було в листах грошевих 14.000 К. документи і цїнні папери. Дзїк був тоді з провізоричним возьним почтовим Шрайнером при поїздї Іцкани-Львів. Дїставши в свої руки мішок з грішми, замість сховати его в почтовім возї, занїс его льокаєви Стефанови Гофманови, котрий був в змові з Дзїком і ждав коло двірця. Гофман вийняв листи з мішка і кинув мішок до каналу та пішов до дому, а Дзїк робив службу дальше. На другий день подїлили ся готівкою а листи попалили. Тепер зачали оба гуляти: Дзїк зі своєю любкою, повійницею Шумскою, а Гофман і дома і по всїляких шинках. Коли їх арештовано, мали вже лиш 4000 К сховані у фляшці, закопаній в пивници. Крім Дзїка стануть тепер перед судом Гофман і его жінка та згадана Шумска.

— Огні. Про огонь в Перемишлянах доносять, що завдяки енерґічній акциї ратунковій удало ся уратувати місто від цїлковитого знищення і огонь зльокалізовано. Згоріло 75 нумерів з около 300 будинками, переважно жидівскими. Пожежа обняла була три улицї, котрі вигоріли до тла. Серед погорільцїв настала велика нужда і всї мусять тепер днювати і ночувати на дворі. Сторожі пожарні, місцева, сусідні і львівска гасили огонь цїлу ніч. Тепер ще тлїють останки недогашених бальків. Львівска міска рада вислала для погорільцїв 500 бохонцїв хлїба. — В Забаві ад Сушно, каменецкого повіта в суботу 7 мая с. р. о годині 10·30 перед полуднем з обійстя Гриця Решетарского повстав огонь, який спричинив 6-лїтний синок вдови Юльки Шевчукової, бавлячи ся сірниками. Огонь в одну мить обійняв цїле обійстє Решетарского, котрий ратуючи власну худобу, не вспів вже сам виратувати ся і погиб в огни: згорів на вуголь разом з худобою. Відтак огонь перекинув ся на сусїдні будинки і знищив 6 селяньских загород та фільварок Краївських. Шкоду в селяньских загородах обчисляють на 12.000 К. а була лише в части обезпечена. Шкода на фільварку виносить над 100.000 К, в чім готівкою згоріло 5000 К. Тов. „Днїстер" понесло шкоди на 4 загородах в сумі 4.700 К, прочі були обезпечені в тов. краківскім. Хоть огонь був в день і було 8 сикавок з сусїдних сіл, то все-таки не дало ся нїчого виратувати. Ратунок на фільварку був ще й тим утруднений, що властитель его мав дома кількасот набоїв, котрі що хвиля вибухали і грозили ратуючим пораженем або й смертию. — В понедїлок 9 мая о 11 год. в ночи повстав знов огонь в Витковї новім у Томка Коленди, котрий був обезпечений в „Днїстрі". Згоріла хата, корова, 9 безрог, 4 курки і збіже, а сам властитель, хотївши виратувати корову, так сильно попік ся, що треба було відвезти его до шпиталя до Сокаля. При тім погоріли також будинки Домініка Лоханьского, нїде не обезпеченого. Загальна шкода виносить над 3.000 К, а обезпечена була лише на 600 К. Огонь повстав правдоподібно з підпалу. — Дня 8 мая в само полудне, коли жителї Станиславчика, місточка коло Лопатина були в церкви і костелї вибух огонь в стодолї Івана Дацишина і в наслїдок сильного вітру перекинув ся небавком на сусїдні доми. Згоріла половина місточка, а шкода есть величезна.

— З Долини доносять: В понедїлок дня 16 с. м. о 11 год. перед полуднем відбудуть ся в комнатах фiлїї „Просьвіти" в Долинї надзвич. загальні збори фiлїї краєвого Тов. господарского „Сільский Господар". На дневнім порядку нарад стоять отсї точки: Відчитанє протоколу, справозданє з дотеперішної дїяльности видїлу, доповняючий вибір членів видїлу після нового статута і на місце уступивших, реферат господарский: „Вапно яко навіз" та внесеня і жаданя членів. Вступ на збори мають тільки ті члени, котрі виплатили вкладку, або перед зборами виплатять. — За Видїл фiлїї краєвого Тов. господарского „Сільский Господар"

відтак три лежачі корови і коня, що стояв і при єї вході обернув голову до неї. Обезсилена Катря поступила ще кілька кроків аж до засіку з соломою, де спочивав нерозібраний Юрий, обернений головою до стіни; утома по цїлоденній тяжкій роботі перемогла его журбу. Він спав спокійно найлїпшим сном.

— Куди я зайшла! — відозвала ся в Катрі повертаюча розвага — і Томка взяла з собою — Томка — шепнула Катря важко зітхаючи. Розвинула дитину з хустки і поклала єї побіч Юрия на солому, бо руки у неї мов би завмерли, так що не чула в них нїякої сили. Була цїлком вичерпана, цїле тіло мов би скаменїло, лише серце сильно било ся а в голові шуміло, так що аж в очах їй темнїло.

— Боже, може то вже мій конець -- зойкнула Катря і налякана тою гадкою, опустила ся на колїна коло Юриєвого ложа та стала голосно кликати єго імя.

Юрий зірвав ся, отворив очи і встав мов приголомшений. Насамперед побачив дитину, відтак похилену голову Катрі. Гадав, що то сон, в котрім забув всьо попереднє огірченє.

— Ах, колиб ти знав, що я перебула, що я терпіла! — відозвала ся Катря з плачем, похилюючись ще більше до землї.

Серце Юрия затремтїло; знав вже, де він є; бачив стайню і свою худобу. Дитина Катрі спала спокійно на его ліжку. То отже не був сон... І она прийшла до него не як безсердечна, тверда Катря, а инша, слаба, самітна, потребуюча помочи — щось мусїло їй стати ся, що она прийшла глядати помочи.

Юрий почув нараз таку великаньску силу в собі, що за Катрю був би підняв ся борби з цїлим сьвітом; вхопив молоду женщину і підняв єї мов стебло з землї.

— Що тобі стало ся, що ти прийшла? — шепнув, тремтячи і не випускав єї з своїх рамен.

Катря не зімлїла, але мовчала мов у снї. Смертельний страх єї щез, немов би его нїколи не було — мов чудом забрав Юрий всьо від неї. Що властиво стало ся? Була сильна буря, добре було чути, як на дворі дощ лив, а то так приємно звучало як усипляюча пісонька. Бідна Лїпа померла у неї на горі... она вже давно була зовсїм обезсилена, десь мусїла умерти.

Всьо то почала оповідати Юриєви шепотом, не вириваючись з его обіймів; аж коли молодий чоловік наблизив ся до єї горячого лиця, она засоромила ся, вивинула ся з рук Юрия і стала без звязи оправдувати ся.

— Я гадала, що ти ще не будеш спати, а відтак прийшло менї на гадку, що старий вівчар з наймитом пішли до огнів, або так твердо сплять, що годї їх буде при такій бури добудити ся.

Юрий радо вірив їй всьо, хоч по правдї було неймовірним, аби старий вівчар біг до огнів — але як спокійний, поважний чоловік сїв побіч Катрі на солому і обоє почали розмову. Юрий поклав малого Томка на свою подушку і хвалив его ріст і спокійний сон. Відтак радили, який похорон повинна Катря справити бідній Лїпі; вкінци признав ся Юрий несьміло, що він вже зробив для Катрі коло єї господарства та став відтак оповідати о своїм простім воляцкім житю.

Час минав і на дворі зробило ся тихо. Катря почала думати о повороті до дому, але що не хотїла вертати на гору, порішила пійти до зимового будинку в долинї.

Юрий несучи дитину, проводив єї. Ішли дуже поволи, бо обоїм видала ся ніч незвичайно гарною, так гарною як ще нїколи. Місяць обтягнув найвисші вершки гір своїм срібними серпанками і поклав на них такий спокій, що Катря була би не надумуючись, знов вернула в гору. На деревах стріпували собі сови каплї дощу з піря, тут і там перепливали потічки чистої води, які Катря нераз мусїла перескакувати, аби не замочити черевиків, а Юрий підносив при тім все мимохіть руки, немов би хотів єї і дитину хоронити, з чого привикла до ходженя по горах Катря весело сьміяла ся. Аж як густий дощ капель упав з одної низької галузи на єї голову, помітила она, що була без хустки і недбало одїта, що прийшла до Юрия як яка пастушка. По однім докорі прийшов другий, третий... де дїла ся єї відвага, єї самостійність, всьо, на що она доси була так горда? І другий раз тої дивної хорошої ночи почала Катря плакати, але сим разом сама над собою.

— Чого плачеш? — спитав Юрий наляканий.

— Що я так до тебе побігла — ах, Боже! Так по дурному і нерозважно — плакала Катря.

— Атже ти лиш бідна женщина! — потїшав єї Юрий лагідно. — Видиш, колиб я був того не знав, був би я нїколи так страшно не любив тебе — навіть хочби цїлий край належав до тебе!

— Але коли би хто о тім довідав ся... Боже!... я не показалась би нікому на очи... Юрий, доки не вийдемо обоє разом з церкви, нїхто не сьміє нїчого здогадувати ся про нас... Знаєш, я все присягала ся, що не хочу вже віддавати ся, хочби навіть прийшов мужчина з щирого золота... тому тепер буду трохи встидати ся...

Смирний Юрий на ті слова призадумав ся, але не приходило єму и єго гадку усьміхнути ся, бо обоїм судженим щастє груди розпирало, щастє, при котрім не думає ся о сьміху.

о. Ник. Білецкий, голова. Василь Коляджин, секретар.

— **Скарб в домініканьскій пивници.** Львівскі Домінікани постановили уладити в пивницях під своїм костелом похоронну крипту і почали в тій ціли робити в них порядок. Кільканайцять робітників зачало там копати землю і вивозити єї на улицю. Ві второк по полудни копав землю під філяром, що підтримує сходи, ведучі до пивниці коло головного входу до костела робітник Андрій Галаній з Миклашова. В глубини около пів метра попав ся він на закопані в земли срібні ґульдени, але що в тім місци було темно, не добачив їх в першій хвили.

Два иньші робітники, Сенько Ющишин і Іван Любас, котрі вивозили тачками викопану землю, спостерегли аж на дворі, коли землю висипали, розсипані ґульдени. Кинули ся зараз з иньшими людьми і стали визбирувати гроші. Вернувши до пивниці розповіли то Галанієви, котрий взяв ся чим скорше але вже уважно копати. Відкинувши кілька лопат землі, розкопав цілу купу ґульденів. Всї три кинули ся тепер до гроший і напакували ними кишені, не кажучи нікому, що викопали скарб. Вечером урадовані, що в так легкий спосіб прийшли до гроший, зійшли з роботи і пішли на забаву.

Вчера рано вернуло до роботи лиш двох щасливих, а третій, котрий мабуть найбільше захопив, не прийшов. І було би може на тім скінчило ся, як би не зависть других робітників, котрим не пощастило ся. Довідавшись о тім, що Галаній і єго товариші мають при собі знайдені ґульдени, зажадали, щоби они з ними поділили ся. З того прийшло до сварки а відтак до бійки. Справа стала ся голосна, а хтось з переходячих дав знати на поліцию, що робітники бють ся о знайдені гроші. Поліция явила ся зараз на місци і арештувала трох робітників. При двох знайдено 126 ґульденів і трохи дрібних гроший. Ґульдени ті походять з років 1859, 1860 і 1870 і суть майже зовсім нові, лиш на декотрих видко сніть і приліплені кусники шматинки, з чого можна вносити, що они були завинені в шматі. Кілько було тих гроший і звідки они взяли ся в монастирскій пивници, годі знати. Робітника, котрий забрав найбільше гроший, не могла поліция доси вислїдити.

— **Дрібні вісти.** Головний виділ товариства „Просьвіти“ взиває всї виділи читалень, щоби як найскорше прислали свої звіти. — В Жовкві відбудуть ся дня 17 с. м. рано в комнатах товариства „Віра“ загальні збори тамошної філії „Просьвіти“. — Намістниківскої торби, вкраденої на двірци, доси не відшукано. — Діна Маєргофер в Копичинцях і Елія Вайдлєр в Станиславові збанкрутували. — Розправа против Гофріхтера відбуде ся в середу або четвер слїдуючого тиждня. — Юрка Прищляка, котрий в лісї коло Судової Вишнї убив 12-літнього хлопця, засудив вчера львівский суд на кару смерти через повішенє. — В Ґаї на Мораві був оногди хмаролом, внаслїдок чого потік Тунава позаливав поля і луки. — Субститутом помершого в Підгайцях адвоката Тадія Граба іменований др. Альбін Леман в Підгайцях.

— **Арештованє шпигуна.** В Галичині і на Буковині намножило ся, видко, без кінця російских шпигунів. Вчера рано в мешканю при ул. Шептицких ч. 38 арештовано знов одного небезпечного шпигуна російского, якогось Война Якуба. Якуб виступав яко сьвідок в процесї шпигуна Декерта в Кракові. Роля єго в тім процесї була так двозначна, що по процесї побачив, що не має вже що робити в Кракові і длятого переніс ся до Львова. Щоби удати, що він преці щось робить, має якесь заняте, взяв ся збирати аноноси до „Gońca“. В той спосіб вкручував ся Якуб у всїлякі патріотичні польскі товариства і довідував ся о їх політичних цїлях. Але поліция мала вже бачне око на него, бо підозрівала єго о шпіоньство, як він лиш приїхав з Кракова. На основі всїляких доказів, що Якуб єсть помічником російскої охрани а рівночасно й провокацийним пруским аґентом, перевела поліция вчера рано в єго помешканю ревізию і знайшло множество так компромітуючих паперів, що по короткім переслуханю замкнула єго до арешту. Поліция ствердила, що Якуб єсть Жидом з Познаньщини і що імя єго і назвиско лиш прибрані, не правдиві.

Телеґрами.

Відень 12 мая. Цїсар виїхав вчера о 3 год. 20 мін. до Будапешту.

Будапешт 12 мая. Вчера о год. пів до 8. вечером приїхав тут Цїсар. Публика, котра явила ся дуже численно, зробила єму овацию.

Сераєво 12 мая. Часописи присьвячують заповідженій гостині цїсаря і короля довші статьї, зазначуючи загально історичне єї значінє і увіряючи о ентузиястичнім принятю зі сторони людности.

Константинополь 12 мая. Палата послів постановила зажадати від правительства знайдених в Ільдізі тайних звітів.

Константинополь 12 мая. Часописи доносять, що турецка фльота має виплисти на Архіпеляґ.

Константинополь 12 мая. Часописи доносять, що наслїдник престола по льондоньскім похоронї задержить ся інкоґніто в Парижи. Міністер справ заграничних побуде короткий час в Льондонї, щоби з секретарем Ґреєм порозуміти ся що до найважнїйших справ.

Льондон 12 мая. Тїло короля Едварда зложено вчера в домовину, котру ставлено на катафальку в троновій сали.

Льондон 12 мая. Обі палати парляменту зберуть ся дня 17 с. м., щоби взяти участь в церемонії підчас перевезеня тїла короля до Вестмінстергаль.

Курс львівский.

Дня 11-го мая 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	680·—	686·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	428·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	558·—	560·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	500·—	530·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	99·10	99·80
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·20	94·90
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·50	94·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·40	98·10
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	93·10	93·30
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	93·80	94·50
„ м. Львова 4% по 200 К .	90·80	91·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	120.—	130·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	64·35	70·35
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	42·—	46·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	70·—	76·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	29·90	33·90
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·48
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок нїмецких	117·50	117·90
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Найтаньші і найтреваліші

Дахівки цементові

можна лише на дра ҐАСПАРОГО опатентованих машинах „Dreistern“ вараблати. Тих машин жадній фірмі наслїдувати не вільно, а веляві наші поручані машини суть пресгарілого систему. — Жадайте специяльний цінник Нр. 126 від фабрики машин **Дра Ґаспари і Сп.** Markranstaedt (Саксонія).

Можна також від заступника: **Промисл цементовий Львів**, ул. Кароля Людвіка ч. 5.

Містове Бюро зелїзниць державних

у Львові, пасаж Гавсмана 9

продає білети на всї зелїзниці в краю і за границею.

Інсерати

до

„Народної Часописи“

і Gazet-и Lwowsko-ї

принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Михайло Скірка

римар і сїдельник

у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає

богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.